

Arrest

nr. 140 464 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2012 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden gezien regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is aan verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat betrokkenen sinds 06.07.2009 in België zouden verblijven; de integratie van betrokkenen zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die zij gedurende hun verblijf alhier ontwikkeld zouden hebben; zij namelijk vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zouden hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk geprofileerd zouden hebben en hierbij niet onopgemerkt zouden gebleven zijn; deze integratie van betrokkenen zich op allerlei vlakken zou afgespeeld hebben; vooreerst zij zich maar al te goed bewust zouden zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat zij minstens één der landstalen zo snel mogelijk zouden dienen aan te leren; zij Nederlandse lessen zouden volgen en zouden gevolgd hebben en zij op heden zeer behoorlijk Nederlands zouden spreken; deze inspanningen zouden aantonen dat betrokkenen zich op doorgedreven wijze zouden hebben geïntegreerd in onze Belgische samenleving; betrokkenen zouden beschikken over uitstekende kwalificaties en dito talenkennis om aan onze economie hun steentje bij te dragen; gelet op de inspanningen die reeds zouden geleverd zijn door betrokkenen, zowel op linguïstisch, sociaal als economisch gebied, er niet zou kunnen aan getwijfeld worden dat betrokkenen zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en in dat van hun gezin; op sociaal vlak zij zich steeds op intensieve wijze zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden - en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkenen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen; er wordt verwezen naar de bijgevoegde steun- en getuigenverklaringen en zij een verklaring dd. 23.11.2012 van Dokter Sophie Arntz en een verklaring dd. 11.12.2012 van het ocmw voorleggen; juist door hun intense

omgang met Belgen en hun uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, hun vrienden en kennissen betrokkenen dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; betrokkenen bij de Belgische bevolking zouden overkomen als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk zouden nalaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven; er namelijk aan de integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden en het onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden met België zouden hebben; het hun aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken en zij vanzelfsprekend alhier het centrum van hun belangen zouden hebben opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen reeds geruime tijd de lessen zouden volgen in ons land en er worden ter staving verklaringen en schoolattesten voorgelegd. Een repatriëring zou enorme pedagogische problemen met zich meebrengen, in strijd met het Kinderrechtenverdrag. Een onderbreking, zij het tijdelijk, zou zeer nefaste gevolgen hebben voor de verderzetting van het onderwijs. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het louter aanhalen van het Kinderrechtenverdrag kan niet weerhouden worden zonder verduidelijking in welke mate het geschonden zou worden bij een terugkeer. Betrokkenen leveren geen bewijzen die op hun betrekking hebben, conform voornoemd verdrag. Bijgevolg volstaat dit niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, betrokkenen dienen de algemene bewering toe te passen op de eigen situatie.

Betrokkenen halen aan dat het voor hun, in dit stadium van integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar hun ontluchtte geboorteland en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Bij hun inschrijving voor asiel verklaarden betrokkenen zelf dat ze in juli 2009 Kosovo verlieten. Zij verbleven dus ruim 33 en 34 jaar in Kosovo. Hun verblijf in België, hun integratie en hun opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 07.07.2009, werd afgesloten op 02.02.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 12.08.2011, werd afgesloten op 30.08.2011 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk minder dan één jaar en zeven maanden voor de eerste aanvraag en minder dan één maand voor de tweede aanvraag — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Betrokkenen beweren dat ze niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden terug kunnen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Zij tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België zouden verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Tevens dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen voor al die tijd dat zij al in ons land zouden verbleven hebben, op geen enkele wijze in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht en dat zij een blanco strafregister zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Voorwerp van het beroep

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er ter terechtzitting op dat geen bevel om het grondgebied te verlaten het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

De verwerende partij stelt ter terechtzitting zich in deze te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen hun verzoekschrift indienen houdende een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing tegen de beslissing van 22 mei 2013 tot weigering van de regularisatieaanvraag conform artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Ook wordt in de bijlagen geen bevel om het grondgebied te verlaten toegevoegd als bestreden beslissing.

Het voorwerp van het beroep is beperkt tot de beslissing van 22 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de formele en materiële motiveringsplicht en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partijen zich eveneens op een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 beroepen.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde bepalingen en beginselen, stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij in haar negatieve beslissing stelt dat het feit dat verzoekers geïntegreerd zijn, duurzame sociale bindingen hebben opgebouwd, hun centrum van belangen hier hebben, één der landstalen hebben aangeleerd en dergelijke niet verantwoordt dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België indienen. De verzoekende partijen betogen verder dat zij al méér dan 4 jaar in België verblijven, altijd bereid zijn geweest om te werken teneinde in hun levensonderhoud te voorzien. Bovendien menen zij duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd te hebben. De verzoekende partijen wijzen er op dat hun kinderen in België school lopen en gewoon zijn aan het onderwijssysteem alhier, dat een terugkeer naar het land

van herkomst een schending van het Kinderrechtenverdrag, meer bepaald artikel 3 van dit Verdrag dat de belangen van het kind vooropstelt, zal zijn. Zij wijzen er op dat alles gestaafd wordt aan de hand van stukken en dat de verwerende partij hier ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden. Zij menen dat de motivering dan ook niet als afdoende kan worden beschouwd en dat er *in casu* sprake is van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht alsook van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partijen stellen te kunnen buigen op een langdurig ononderbroken verblijf van méér dan 4 jaar in België. Zij menen dat met dit langdurig verblijf ten onrechte geen rekening werd gehouden en dat de bestreden beslissing aldus geen voldoende motivering bevat. Vervolgens gaan de verzoekende partijen opnieuw over tot een theoretisch betoog betreffende de bepalingen en beginselen waarvan zij de schending aanvoeren en stellen tot slot dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen in hun middel tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht en dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kennen, doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot

een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.4. In de voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat elementen uit de hem voorgelegde aanvraag niet aantonen dat de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijken zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen blijven steken in een louter algemeen en niet concreet onderbouwd betoog. De verzoekende partijen geven in wezen slechts te kennen dat de verwerende partij met de door hen opgesomde elementen, zijnde een onafgebroken verblijf sinds meer dan vier jaar in België, de werkbereidheid, de duurzame sociale bindingen en de grote vrienden- en kennissenkring, het schoollopen van de kinderen en het gewoon zijn aan het onderwijssysteem alhier en het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zal zijn van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag dat de belangen van het kind vooropstelt, elementen die gestaafd worden aan de hand van stukken, ten onrechte geen rekening heeft gehouden en de motivering dan ook niet als afdoende kan beschouwd worden.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij met de voornoemde elementen, ten onrechte geen rekening heeft gehouden, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat met de aangevoerde elementen dienaangaande, rekening werd gehouden.

Immers motiveert de verwerende partij wat volgt:

“Het feit dat betrokkenen sinds 06.07.2009 in België zouden verblijven; de integratie van betrokkenen zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die zij gedurende hun verblijf alhier ontwikkeld zouden hebben; zij namelijk vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zouden hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk geprofileerd zouden hebben en hierbij niet onopgemerkt zouden gebleven zijn; deze integratie van betrokkenen zich op allerlei vlakken zou afgespeeld hebben; vooreerst zij zich maar al te goed bewust zouden zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat zij minstens één der landstalen zo snel mogelijk zouden dienen aan te leren; zij Nederlandse lessen zouden volgen en zouden gevolgd hebben en zij op heden zeer behoorlijk Nederlands zouden spreken; deze inspanningen zouden aantonen dat betrokkenen zich op doorgedreven wijze zouden hebben geïntegreerd in onze Belgische samenleving; betrokkenen zouden beschikken over uitstekende kwalificaties en dito talenkennis om aan onze economie hun steentje bij te dragen; gelet op de inspanningen die reeds zouden geleverd zijn door betrokkenen, zowel op linguïstisch, sociaal als economisch gebied, er niet zou kunnen aan getwijfeld worden dat betrokkenen zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en in dat van hun gezin; op sociaal

vlak zij zich steeds op intensieve wijze zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden - en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkenen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen; er wordt verwezen naar de bijgevoegde steun- en getuigenverklaringen en zij een verklaring dd. 23.11.2012 van Dokter Sophie Arntz en een verklaring dd. 11.12.2012 van het ocmw voorleggen; juist door hun intense omgang met Belgen en hun uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, hun vrienden en kennissen betrokkenen dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; betrokkenen bij de Belgische bevolking zouden overkomen als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk zouden nalaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven; er namelijk aan de integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden en het onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden met België zouden hebben; het hun aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken en zij vanzelfsprekend alhier het centrum van hun belangen zouden hebben opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen reeds geruime tijd de lessen zouden volgen in ons land en er worden ter staving verklaringen en schoolattesten voorgelegd. Een repatriëring zou enorme pedagogische problemen met zich meebrengen, in strijd met het Kinderrechtenverdrag. Een onderbreking, zij het tijdelijk, zou zeer nefaste gevolgen hebben voor de verderzetting van het onderwijs. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het louter aanhalen van het Kinderrechtenverdrag kan niet weerhouden worden zonder verduidelijking in welke mate het geschonden zou worden bij een terugkeer. Betrokkenen leveren geen bewijzen die op hun betrekking hebben, conform voornoemd verdrag. Bijgevolg volstaat dit niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, betrokkenen dienen de algemene bewering toe te passen op de eigen situatie”.

Hieruit volgt dat de verwerende partij wel degelijk met de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen rekening heeft gehouden doch oordeelde dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die aantonen dat de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure. De verzoekende partijen betwisten deze motieven niet met concrete argumenten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen blijven steken in een louter algemeen en niet concreet onderbouwd betoog. In zoverre de verzoekende partijen zouden menen dat zij wel voldoen aan de voorwaarden van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet gelet op de door hen ingeroepen elementen, dient de Raad op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partijen tonen het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partijen maken alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kunnen zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

De verzoekende partijen lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die hen zouden verhinderen terug te keren naar hun land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partijen niet persoonlijk werden gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partijen blijven overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog hadden wensen aan te brengen.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.6. In zoverre de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag opwerpen ten aanzien van de bestreden beslissing, wijst de Raad er vooreerst op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cfr. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (NT)). In deze zin kunnen de verzoekende partijen de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Voorts wijst de Raad er nog op dat waar de verzoekende partijen opwerpen dat de belangen van het kind geschaad zullen zijn bij een terugkeer naar hun land van herkomst nu de kinderen hier schoollopen en zij gewoon zijn aan het onderwijssysteem alhier, dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing het element van de scholing van de kinderen niet alleen heeft besproken maar dat uit die bespreking ook blijkt dat de verwerende partij de belangen van de kinderen wel degelijk heeft afgewogen doch dat zij hierbij tot de conclusie kwam dat de scholing van kinderen hier niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Daarnaast merkt de Raad op dat de verwerende partij motiveert dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De verzoekende partijen betwisten deze vaststelling niet. Bovendien wordt in de bestreden beslissing eveneens gemotiveerd betreffende de opgeworpen schending van het Kinderrechtenverdrag. Zo leest men in de bestreden beslissing: *“Het louter aanhalen van het Kinderrechtenverdrag kan niet weerhouden worden zonder verduidelijking in welke mate het geschonden zou worden bij een terugkeer. Betrokkenen leveren geen bewijzen die op hun betrekking hebben, conform voornoemd verdrag. Bijgevolg volstaat dit niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, betrokkenen dienen de algemene bewering toe te passen op de eigen situatie.”*

De Raad merkt verder op dat de veronderstelling dat een terugkeer van de kinderen een schending zal meebrengen van hun rechten uit het Kinderrechtenverdrag omdat ze hier reeds school lopen en vertrouwd zijn met het Belgisch schoolsysteem niet aangetoond wordt, precies omdat de scholing dewelke de kinderen van de verzoekende partijen behoeven, bij gebrek aan andersluidend bewijs, in het land van herkomst beschikbaar is.

3.7. Het enige middel is derhalve ongegrond.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER